

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 12. juni 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-826/18	<p>Stichting Varkens in Nood e.a. (Århus-konventionen) <u>Emne:</u> Klageberettigede i sager om adgang til miljøoplysninger (Århus-konventionen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at offentligheden (public) (enhver) i fuldt omfang afskæres fra adgang til klage og domstolsprøvelse, for så vidt det ikke drejer sig om medlemmer af den berørte offentlighed (public concerned)? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at det heraf følger, at offentligheden (public) (enhver) skal have adgang til klage og domstolsprøvelse, når det gøres gældende, at de for offentligheden (public) (enhver) gældende processuelle krav og retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet krænket? Har det herved betydning, at den berørte offentlighed (public concerned) på dette punkt har adgang til klage og domstolsprøvelse og herved også kan fremsætte materielle søgsmålsgrunde? 3. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at den berørte offentligheds (public concerned) adgang til klage og domstolsprøvelse gøres afhængig af, at retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet udnyttet? Såfremt spørgsmål 3 besvares benægtende:</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Til orientering: Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	GA	02.07.20

	<p>4. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der afskærer den berørte offentlighed (public concerned) fra adgang til klage og domstolsprøvelse til anfægtelse af en afgørelse, når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed, at den ikke har fremsat nogen indsigelser mod (dele af) udkastet til afgørelse? Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende:</p> <p>5. Kan den nationale ret på grundlag af sagens omstændigheder frit afgøre, hvad der skal forstås ved »når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed«, eller er retten herved forpligtet til at respektere bestemte EUretlige garantier?</p> <p>6. I hvilket omfang ville besvarelsen af spørgsmål 3, 4 og 5 blive anderledes, hvis det drejer sig om offentligheden (public) (enhver), for så vidt denne offentlighed ikke er den berørte offentlighed (public concerned)?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-78/18	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn Påstande: — Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 63 TEUF og artikel 7, 8 og 12 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet Ungarn på diskriminerende, unødvendig og ubegrundet vis har indført begrænsninger for udenlandske donationer til civile ungarske organisationer ved a külföldröl támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. Törvény (lov nr. LXXVI af 2017 om gennemsigtighed hos de organisationer, der modtager økonomisk støtte fra udlandet), hvis bestemmelser pålægger pligt til registrering, underretning og gennemsigtighed for visse kategorier af civile organisationer — dem, der modtager direkte eller indirekte udenlandsk økonomisk støtte over et nærmere bestemt beløb — og endvidere fastsætter bestemmelserne en mulighed for at anvende sanktioner over for de organisationer, der ikke opfylder disse forpligtelser. — Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	18.06.20
C-754/18	<p>Ryanair Designated Activity Company 1) Skal artikel 5, stk. 2, om retten til indrejse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at såvel besiddelse af et gyldigt opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 10 som besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 20 med henblik på nævnte direktiv fritager familiemedlemmet for forpligtelsen til at være i besiddelse af et visum ved indreisen til en medlemsstats område?</p>	Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	18.06.20

	<p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 5 i direktiv 2004/38 og denne artikels stk. 2 da fortolkes på samme måde, hvis en person, som er familiemedlem til en unionsborger og ikke har statsborgerskab i en anden medlemsstat, har opnået retten til tidsbegrænset ophold i Det Forenede Kongerige, og det er denne stat, der har udstedt det tidsbegrænsede opholdskort? Med andre ord: fritager besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort som omhandlet i nævnte direktivs artikel 20, som er udstedt af Det Forenede Kongerige, en person, der besidder dette, for forpligtelsen til at opnå visum, uanset om hverken Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/38, eller Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) finder anvendelse i denne stat?</p> <p>3) Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: skal besiddelse af et opholdskort, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2004/38, da i sig selv anses for at være et tilstrækkeligt bevis for, at kortets indehaver er familiemedlem til en unionsborger og i sin egenskab af familiemedlem, uden behov for yderligere kontrol eller attestering, har tilladelse til at indrejse til en anden medlemsstats område og er fritaget for visumpligten i henhold til nævnte direktivs artikel 5, stk. 2?</p> <p>4) Såfremt Domstolen besvarer det tredje præjudicielle spørgsmål benægtende: skal artikel 26, stk. 1, litra b), og stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen da fortolkes således, at luftfartsselskabet – ud over at kontrollere rejsedokumenterne – skal kontrollere, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på tidspunktet for indreisen?</p> <p>5) Såfremt Domstolen besvarer det fjerde præjudicielle spørgsmål bekræftende:</p> <p>i) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kan fastslå, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på indrejsetidspunktet, er luftfartsselskabet da forpligtet til at nægte boarding og afvise at transportere den pågældende til en anden medlemsstat?</p> <p>ii) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kontrollerer denne omstændighed eller ikke afviser at transportere den passager, der ikke kan dokumentere sin status som familiemedlem, men som i øvrigt er i besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort, kan der da udstedes en bøde til dette luftfartsselskab af denne årsag i henhold til artikel 26, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen?</p>			
C-16/19	<p>Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej e.a. Skal artikel 2 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en differentiering af situationen for enkelte personer, som hører til en gruppe, der er kendetegnet ved en beskyttet egenskab</p>	Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	18.06.20

	(handicap), udgør en form for tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, når den af arbejdsgiveren foretagne differentiering inden for gruppen sker på grundlag af ettilsyneladende neutralt kriterium, dette kriterium ikke kan begrundes objektivt med et legitimt mål, og midlerne til at nå dette mål ikke er forholdsmæssige og nødvendige?			
C-340/19	Hydro Energo Skal den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1006/2011 af 27. september 2011, fortolkes således, at pos. 7407 (stænger og profiler, af kobber) omfatter rektangulære ingots af kobber eller af kobberlegering, hvis tykkelse overstiger en tiendedel af bredden, og som er varmvalsede, men som har porer, fordybninger og uregelmæssige sprækker i deres tværsnit?	Toldstyrelsen	Dom	18.06.20
C-729/18 P	VTB Bank mod Rådet (appel) Påstande: — Der gives medhold i VTB's appel til prøvelse af Rettens afgørelse. — De restriktive retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører VTB. — Artikel 1 i Rådets afgørelse 2014/512/FUSP (1), artikel 5 i forordning nr. 833/2014 (2), artikel 1 Rådets afgørelse 2014/659/FUSP (3) og artikel 1, nr. 5), i forordning nr. 960/2014 (4) erklæres ulovlige eller uanvendelige. — Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.	Udenrigsministeriet	Dom	25.06.20
C-808/18	Europa-Kommissionen mod Ungarn Påstande: a) Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, 6, artikel 24, stk. 3, artikel 43 og artikel 46, stk. 5 og 6, i direktiv 2013/32/EU, artikel 2, litra h), artikel 8, 9 og 11 i direktiv 2013/33/EU og artikel 5, artikel 6, stk. 1, artikel 12, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, alle bestemmelser sammenholdt med artikel 6, 18 og 47 i chartret om grundlæggende rettigheder ved —at fastsætte, at asylansøgnings skal indgives personligt til den kompetente asylmyndighed og alene i transitområderne, som kun et begrænset antal personer har adgang til —at anvende en særlig procedure, som ikke sikrer overholdelsen af garantierne i direktiv 2013/32, generelt —at bestemme, at alle asylansøgere (med undtagelse af mindreårige under 14 år) underkastes en procedure, som betyder, at ansøgerne skal tvangsinterneres i transitområderne under hele asylproceduren i centre, som de kun kan forlade i retning mod Serbien, uden at denne internering yder de garantier, som er fastsat i direktiv 2013/33 —at flytte tredjelandsstatsborgere, som opholder sig ulovligt på Ungarns område, til den anden side af grænsehegnet, uden at overholde de procedurer og garantier, som er fastsat i artikel 5, artikel 6, stk. 1, artikel 12, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/115 —ikke at gennemføre artikel 46, stk. 5, i direktiv 2013/32 i national ret og vedtage bestemmelser, som afviger fra den almindelige regel om automatisk opsættende virkning i situationer, som ikke er omfattet af dette direktivs artikel 46, stk. 6. b) Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	25.06.20

C-14/19 P	KF mod SatCen (appel) Påstande: —Den appellerede dom ophæves. —Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	Dom	25.06.20
C-24/19	A e.a. Vedrører blandt flere spørgsmål følgende: Følger det af SMV-direktivets artikel 2, litra a), og artikel 3, stk. 2, litra a), at artikel 99 i Besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne [den flamske regerings bekendtgørelse af 23. december 2011 om ændring af den flamske regerings bekendtgørelse af 6. februar 1991 om fastsættelse af det flamske reglement for miljøtilladelser og af den flamske regerings bekendtgørelse af 1. juni 1995 om almindelige og sektorbestemte bestemmelser på miljøbeskyttelsesområdet] med henblik på disse bekendtgørelses tilpasning til den tekniske udvikling, afdeling 5.20.6 om anlæg til produktion af elektricitet ved hjælp af vindenergi, indført i VLAREM II, og Omzendbrief »Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines« [cirkulæreskrivelsen »Vurderingsramme og krydsoverensstemmelse med hensyn til opførelse af vindturbiner« fra 2006, herefter under et benævnt »de foreliggende instrumenter«], der begge indeholder talrige bestemmelser om vindmøller, herunder bestemmelser om sikkerhed og efter omstændighederne de for de enkelte planzoner beregnede normer for slagskygge og støjniveau, skal kvalificeres som en plan eller et program i direktivets forstand? Såfremt det viser sig, at der burde være gennemført en miljøvurdering før de foreliggende forskrifter blev udstedt, kan retten da foreløbigt opretholde de ulovlige dele af disse forskrifter?	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	25.06.20
C-37/19	Iccrea Banca Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88 og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, også hvis de betragtes hver for sig, fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning eller retspraksis, hvorefter en arbejdstager i tilfælde af arbejdsforholdets ophør ikke har krav på en finansiel godtgørelse for optjent ferie, der ikke er blevet afholdt (og for et retsinstitut såsom de såkaldte »afskaffede helligdage«, der hvad angår karakter og funktion kan sidestilles med årlig ferie), i en sammenhæng, hvor arbejdstageren ikke inden arbejdsforholdets ophør kunne håndhæve sin ret som følge af et ulovligt forhold, der kan tilskrives arbejdsgiveren (opsigelse, som en national ret ved endelig dom har erklæret ulovlig, og heraf følgende anordning om genoprettelse af arbejdsforholdet med tilbagevirkende kraft), med hensyn udelukkende til perioden fra datoen for arbejdsgiverens ulovlige adfærd til genansættelsesdagen?	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	25.06.20
C-473/19 og C-474/19	Föreningen Skydda Skogen m.fl. C-473/19 vedrører: 1. Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national praksis, som indebærer, at forbuddet alene omfatter de	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	25.06.20

	<p>arter, som er opregnet i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, eller som er truede på et givet niveau, eller som har en langsigtet faldende tendens i bestanden?</p> <p>2. Skal begreberne »forsætligt at dræbe/forstyrre/ødelægge« i artikel 5, litra a)-d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, og i artikel 12, stk. 1, litra a)-c) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, fortolkes således, at de er til hinder for en national praksis, som indebærer, at hvis formålet med foranstaltningen åbenbart er et andet end at dræbe eller forstyrre arter (eksempelvis skovbrugsforanstaltninger eller arealanvendelse), skal der foreligge en risiko for, at arternes bevaringsstatus påvirkes negativt af foranstaltningen, for at forbuddet træder i kraft?</p> <p>C-474/19 vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national praksis, som indebærer, at forbuddet alene omfatter de arter, som er opregnet i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, eller som er truede på et givet niveau, eller som har en langsigtet faldende tendens i bestanden?</p> <p>2. Skal begreberne »forsætligt at dræbe/forstyrre/ødelægge« i artikel 5, litra a)-d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, og i artikel 12, stk. 1, litra a)-c) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, fortolkes således, at de er til hinder for en national praksis, som indebærer, at hvis formålet med foranstaltningen åbenbart er et andet end at dræbe eller forstyrre arter (eksempelvis skovbrugsforanstaltninger eller arealanvendelse), skal der foreligge en risiko for, at arternes bevaringsstatus påvirkes negativt af foranstaltningen, for at forbuddet træder i kraft?</p>			
C-510/19	<p>Openbaar Ministerie</p> <p>1.1. Er udtrykket »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, et selvstændigt EU-retligt begreb?</p> <p>1.2. Såfremt spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, på grundlag af hvilke kriterier kan det da afgøres, om en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er en sådan judiciel myndighed og den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følger en retsafgørelse?</p> <p>1.3. Såfremt spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, er den nederlandske anklagemyndighed, nærmere bestemt anklagemyndighedens repræsentant, da omfattet af begrebet judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, og er den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følger en retsafgørelse?</p> <p>1.4. Såfremt spørgsmål 1.3. besvares bekræftende, kan det da accepteres, at en første overgivelse bedømmes af en judiciel myndighed, nærmere bestemt Overleveringskammer te Amsterdam (overgivelsesafdelingen, Amsterdam) i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 15, hvorved bl.a. den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes</p>	Justitsministeriet	GA	25.06.20

	<p>søgsmålsadgang respekteres, mens en supplerende overgivelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 27 er overdraget til en anden myndighed, nemlig anklagemyndighedens repræsentant, hvorved den retsundergivne hverken er sikret en ret til at blive hørt eller har søgsmålsadgang, således at der uden rimelig grund opstår en åbenbar mangel på indre sammenhæng i rammeafgørelsen?</p> <p>1.5. Såfremt spørgsmål 1.3. og 1.4. besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 14, 19 og 27 da fortolkes således, at en anklagemyndighed, der handler som fuldbyrdende judiciel myndighed, først og fremmest skal respektere den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes søgsmålsadgang, før der kan gives tilladelse til retsforfølgelse, domfældelse eller fængsling af en person med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning på grund af et strafbart forhold, der er begået før dennes overgivelse i henhold til en europæisk arrestordre, men som ikke er det strafbare forhold, for hvilket denne søges overgivet?</p> <p>2. Er anklagemyndighedens repræsentant i arrondissementsparket Amsterdam (anklagemyndigheden i Amsterdam retskreds), der handler til gennemførelse af artikel 14 i den nederlandske lov af 29. april 2004 om gennemførelse af Rådet for Den Europæiske Unions rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (lov om overgivelse), den fuldbyrdende judicielle myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, som har overgivet den eftersøgte person, og som kan give samtykke i henhold til rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g), og stk. 4?</p>			
C-36/20 (PPU)	<p>Ministerio Fiscal</p> <p>1) El artículo 6.1, párrafo segundo de la Directiva 2013/32/UE establece el supuesto para cuando las solicitudes de protección internacional se formule ante otras autoridades que no sean competentes para registrarlas conforme a su Derecho nacional, en cuyo caso los Estados miembros velarán por que el registro se realice en el plazo máximo de los seis días hábiles siguientes a la formulación de la solicitud.</p> <p>¿Debe interpretarse en el sentido de considerar a los jueces y juezas de instrucción competentes para resolver sobre el intemamiento o no de extranjeros conforme a la ley nacional española como una de esas “otras autoridades” que sin ser competentes para registrar la solicitud de protección internacional, los solicitantes pueden manifestar su voluntad de hacerlo?</p> <p>2) Si es considerada, una de esas autoridades ¿Debe interpretarse el artículo 6.1, de la Directiva 2013/32/UE que el juez o jueza de instrucción debe informar a los solicitantes sobre dónde y cómo pueden presentarse las solicitudes de protección internacional, y que en caso de solicitarse debe dar traslado al órgano competente conforme a la ley nacional para el registro y tramitación de la solicitud de protección internacional, y a la autoridad administrativa competente para que se concedan al solicitante las medidas de acogida contempladas en el artículo 17 de la Directiva 2013/33/UE?.</p> <p>3) ¿Debe interpretarse los Artículos 26 de la Directiva 2013/32/UE y el artículo 8 de la Directiva 2013/33/UE en el sentido de que no procede el intemamiento del ciudadano de tercer estado salvo que concurren los requisitos del artículo 8.3º de la Directiva 2013/33/UE, por encontrarse el solicitante</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.06.20

	protegido por el principio de no devolución desde que realiza dicha manifestación ante el juez o jueza de instrucción?			
T-552/19	Malacalza Investimenti mod ECB Påstande: —Som led i bevisoptagelsen i medfør af artikel 91, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement tilpligtes ECB at fremlægge den afgørelse, som ECB vedtog den 2. januar 2019 over for Banca Carige S.p.A., samt de øvrige dokumenter, der er genstand for den genfremsatte begæring. —Den anfægtede retsakt, således som denne er identificeret i stævningens indledende del, annulleres. —ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	25.06.20
C-18/19	Stadt Frankfurt am Main Er artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98) til hinder for en national ordning, hvorefter frihedsberøvelse med henblik på udsendelse kan ske i et fængsel, når den pågældende udlænding udgør en væsentlig trussel mod tredjeparters liv og helbred eller væsentlige retsgoder vedrørende den indre sikkerhed, hvorved den person, der frihedsberøves i perioden indtil udsendelse, holdes adskilt fra indsatte, der afsoner en straf?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	02.07.20
C-231/19	Blackrock Investment Management (UK) Hvilken er den korrekte fortolkning af artikel 135, stk. 1, litra g), i Rådets direktiv 2006/112/EF, i tilfælde hvor der af en tredjepartsleverandør leveres en enkelt forvaltningsydelse, som omhandlet i den pågældende artikel, til en fondsforvalter, der af den pågældende fondsforvalter anvendes såvel til forvaltning af investeringsforeninger som til forvaltning af fonde, der ikke er investeringsforeninger: a) Skal den pågældende enkelte levering pålægges en enhedsmomsats? Hvordan skal den pågældende enhedssats i bekræftende fald fastsættes? eller b) Skal vederlaget for den enkelte levering opdeles i overensstemmelse med anvendelsen af forvaltningsydelse (for eksempel med henvisning til antallet af fonde, der henholdsvis forvaltes i investeringsforeninger og antallet af fonde, der ikke forvaltes i investeringsforeninger), således at en del af den enkelte levering behandles som fritaget og en anden del behandles som afgiftspligtig?	Skattestyrelsen	Dom	02.07.20
Forenede sager C-245/19 og C-246/19	État du Grand-duché de Luxembourg m.fl. 1. Skal artikel 7 og 8 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning i en medlemsstat, der inden for rammerne af ordningen for udveksling af oplysninger efter anmodning, der navnlig blev indført med henblik på gennemførelse af Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF, udelukker enhver klageadgang, herunder retslig, for den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne, i forbindelse med et påbud, hvorved den kompetente myndighed i denne medlemsstat pålægger den pågældende tredjepart at fremlægge oplysninger med henblik på at imødekomme en anmodning om udveksling af oplysninger fra en anden medlemsstat? 2. Besvares det første spørgsmål bekræftende, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16 da, i givet fald under	Skatteministeriet	GA	02.07.20

	<p>hensyntagen til udviklingen i fortolkningen af artikel 26 i OECD's modelbeskatningsoverenskomst, fortolkes således, at en anmodning om udveksling sammen med et påbud udstedt af den bistanðssøgte medlemsstats kompetente myndighed for at følge op på anmodningen, opfylder kriteriet om, at der ikke er tale om åbenlyst manglende forventet relevans, når den bistanðssøgende medlemsstat angiver den berørte skattepligtige persons identitet, den periode, der er omfattet af undersøgelsen i den bistanðssøgende medlemsstat, og identiteten af den, som er i besiddelse af de pågældende oplysninger, og samtidig anmoder om oplysninger om ikke nærmere præciserede kontrakter, faktureringer og betalinger i tilknytning hertil, som imidlertid er afgrænset af kriterierne vedrørende for det første den omstændighed, at de er indgået af den, som er i besiddelse af de identificerede oplysninger, for det andet den omstændighed, at de vedrører de skatteår, der er omfattet af den undersøgelse, som foretages af myndighederne i den bistanðssøgende stat, og for det tredje deres tilknytning til den identificerede berørte skattepligtige person?</p>			
C-265/19	<p>Recorded Artists Actors Performers</p> <p>1. Er en national rets forpligtelse til at fortolke direktiv 2006/115 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (herefter »direktivet«) under hensyn til Romkonventionens og/eller WPPT's formål og mål begrænset til begreber, som udtrykkeligt er nævnt i direktivet, eller omfatter den alternativt begreber, som alene findes i de to internationale aftaler? I hvilket omfang skal direktivets artikel 8 navnlig fortolkes på grundlag af kravet om »national behandling« i WPPT's artikel 4?</p> <p>2. Har en medlemsstat en skønsmargen til at fastlægge kriterierne for afgørelse af hvilke kunstnere, der betragtes som »udøvende kunstnere« i medfør af direktivets artikel 8? Kan en medlemsstat navnlig begrænse retten til at få del i det rimelige vederlag til tilfælde, hvor enten i) fremførelsen finder sted i et land i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), eller ii) de udøvende kunstnere har bopæl eller ophold i et EØS-land?</p> <p>3. Hvilken skønsmargen har en medlemsstat med hensyn til at reagere på et forbehold, som en anden kontraherende part har taget i henhold til WPPT's artikel 15, stk. 3? Er medlemsstaten navnlig forpligtet til at nøjagtigt afspejle vilkårene i det forbehold, som den anden kontraherende part har taget? Er en kontraherende part forpligtet til ikke at anvende 30-dagesreglen i Romkonventionens artikel 5, i det omfang den kan føre til, at en producer henhørende under den part, som har taget forbehold, modtager et vederlag i henhold til artikel 15, stk. 1, mens den samme optagelses udøvende kunstnere ikke modtager et vederlag? Kan den kontraherende part alternativt tildele rettigheder til statsborgere henhørende under den part, som har taget forbehold, på et mere generøst grundlag end den part, som har taget forbehold, har gjort, dvs. kan den kontraherende part tildele rettigheder, som ikke gengældes af den part, som har taget forbehold?</p> <p>4. Er det under nogen omstændigheder tilladt at begrænse retten til et rimeligt vederlag til producenterne af en lydoptagelse, dvs. at nægte retten for de udøvende kunstnere, hvis fremførelser er blevet optaget i denne lydoptagelse?</p>	Kulturministeriet	GA	02.07.20

C-441/19	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p>1. Skal artikel 10 i direktiv 2008/115/EF (herefter »tilbagesendelsesdirektivet«), sammenholdt med artikel 4 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter chartret), 22. betragtning til og artikel 5, litra a), i tilbagesendelsesdirektivet og artikel 15 i direktiv 2011/95/EU (herefter »kvalifikationsdirektivet«) fortolkes således, af før en medlemsstat pålægger en uledsaget mindreårig en forpligtelse til at vende tilbage, skal den forvisse sig om og undersøge, om der i oprindelseslandet i al fald i princippet er en passende modtagelse til stede og til rådighed?</p> <p>2. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1, sammenholdt med chartrets artikel 21 fortolkes således, at en medlemsstat ikke må gøre nogen forskel efter alder ved meddelelse af lovligt ophold på dens område, såfremt det fastslås, at en uledsaget mindreårig ikke opfylder betingelserne for flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse?</p> <p>3. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 4, fortolkes således, at såfremt en uledsaget mindreårig ikke har efterkommet sin forpligtelse til at vende tilbage og medlemsstaten ikke træffer eller vil træffe konkrete foranstaltninger for at udsende den mindreårige, skal forpligtelsen til at vende tilbage da udsættes, og den mindreårige hermed meddeles lovligt ophold? Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 8, stk.1, fortolkes således, at den omstændighed, at der træffes en afgørelse over for en uledsaget mindreårig om, at denne skal vende tilbage, uden at denne afgørelse følges op af udsendelsesforanstaltninger før den mindreårige er fyldt 18 år, må betragtes som værende i strid med loyalitetsprincippet og princippet om loyalt samarbejde inden for Unionen?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	02.07.20
C-684/19	<p>mk advokaten</p> <p>Gør en tredjemand, som nævnes i en registrering, der er offentliggjort på et websted og indeholder et tegn, der er identisk med et varemærke, brug af dette varemærke som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF, når selve registreringen ikke er foranlediget af tredjemanden, men webstedets operatør har overtaget den fra en anden registrering, som tredjemanden har anbragt på en måde, der krænker varemærket?</p>	Justitsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	02.07.20